

Komentář k evangelium: Květná neděle

Evangelium Květné neděle (Cyklus C) a komentář k evangelium. Ve Svatém týdnu chce Ježíš vstoupit do města naší duše. Přejme si ho přijmout s pokorou osla a palmy, se srdcem připraveným na svátosti, s péčí o maličkosti, s úsměvem a ve službě druhým.

11.04.2025

Evangelium (*Lk* 19, 28-40)

Ježíš šel vzhůru do Jeruzaléma. Když se přiblížil k Betfage a Betánii u hory, která se jmenuje Olivová, poslal napřed dva ze svých učedníků a řekl jim:

„Jděte do protější vesnice. Jak do ní vejдете, naleznete přivázané oslátko, na kterém ještě neseděl žádný člověk; odvažte ho a přiveďte! A kdyby se vás někdo zeptal: ‘Proč ho odvazujete?’, odpovíte mu takto: ‘Pán ho potřebuje’.,,

Ti, kdo byli posláni, odešli a našli všechno, jak jim to řekl. Když oslátko odvazovali, ptali se jich jeho majitelé:

„Proč to oslátko odvazujete?“

Odpověděli: „Pán ho potřebuje.“

Přivedli oslátko k Ježíšovi, přehodili přes ně pláště a vysadili na ně Ježíše. Jak se ubíral dál, prostírali mu na cestu své pláště. Když už se blížil ke svahu Olivové hory, začal celý zástup

učedníků radostně a hlasitě chválit Boha za všechny zázraky, které viděli na vlastní oči, a provolávali:

„Požehnaný, který přichází jako král ve jménu Páně! Na nebi pokoj a sláva na výsostech!“

Někteří farizeové ze zástupu na něj volali:

„Mistře, zakaž to svým učedníkům!“

Odpověděl: „Říkám vám: Budou-li oni mlčet, bude křičet kamení.“

Komentář

Tato neděle je v liturgii nazývána „Květnou nedělí v době utrpení Páně“, protože připomíná Kristův vjezd do Jeruzaléma, aby dovršil své velikonoční tajemství. Proto se v tento den již od pradávna čtou dvě evangelia. Jak vysvětluje papež František, „tato slavnost má dvojitý ráz, sladký i hořký: oslavujeme v ní

Pána, který vjíždí do Jeruzaléma oslavován, a současně se zvěstuje evangelijní zpráva o jeho umučení. Proto naše srdce pociťují ten dojemný kontrast a do jisté míry zakoušejí to, co Ježíš musel cítit ve svém srdci v onen den, v den, kdy se radoval se svými přáteli a plakal nad Jeruzalémem“[1].

Benedikt XVI. zdůrazňuje, že pasáž triumfálního vjezdu „je plná tajemných odkazů“[2]. Pozornost můžeme upnout na různé pasáže Lukášovy verze. Na jednu stranu Ježíš sestupuje z Olivové hory na stranu Betfage a Betánie, odkud se očekává příchod Mesiáše. Svými přesnými pokyny ohledně oslávky Ježíš využívá práva králů žádat o poskytnutí svezení pro osobní potřebu. David přikázal, aby byl jeho syn Šalomoun posazen na jeho vlastní mezkyni a byl odvezen, aby byl pomazán za krále (1 Kral 1,33-34). A jak řekl Jákob, oslík byl uvázán

jako vlastnictví pro Judovo pokolení
(*Gn 49,10-11*).

Na druhou stranu lidé pokládali své pláště při Ježíšově příchodu, jak to v dávných dobách dělali obyvatelé Jeruzaléma na počest králů (*2 Kral 9,13*). A zástup plný nadšení začal pro Ježíše zpívat část žalmu 118: „Požehnaný, který přichází jako král ve jménu Páně!“ Říkali také: „Na nebi pokoj a sláva na výsostech!“ Tato slova nám připomínají píseň andělů při Ježíšově narození v Betlémě (srov. *Lk 2,14*), ve městě krále Davida a Mesiáše.

Mesiášský aspekt toho, co se dělo, neunikl pozornosti farizeů, kteří pohoršení žádali Ježíše, aby napomenul své učedníky. Mistr však upozornil na tvrdost jejich srdcí. Znamení Mesiáše byla tak zřetelná, že kdyby se jim podařilo učedníky umlčet, křičely by na jeho počest kameny. Ve skutečnosti, jak

vysvětluje jeden církevní otec, „po Pánově ukřižování, když viděli, že ti, kdo ho znali, neotevřeli ústa, protože byli plni strachu, ho chválily kameny a skály, protože když vydechl naposledy, země se otřásla, kameny se rozlamovaly a otevřely se hroby”[3].

„Jako tehdy Pán vjel do svatého města na oslátku, tak ho církev viděla znovu a znovu přicházet pod pokorným zjevem chleba a vína”[4]. Proto se scéna Květné neděle jakýmsi způsobem opakuje i v našem životě. Ježíš se přibližuje k městu našich duší *tím, že jede na hřbetě každodenních záležitostí*: ve svátostech nebo v jemných podnětech, jako jsou ty, které naznačil svatý Josemaría ve své homilii o tomto svátku: „plň přesně své povinnosti, usměj se na toho, kdo to potřebuje, i když máš v duši smutek; věnuj bez lítosti potřebný

čas modlitbě; jdi vstříc každému, kdo u tebe hledá”[5].

V této pasáži se můžeme spolu se svatým Josemariou zamyslet také nad postavou osla: „Jsou jistě stovky zvířat krásnějších, schopnějších a neústupnějších. Kristus si však zvolil osla, aby se na něm ukázal jako král před lidmi, kteří mu provolávali slávu, protože nechce mít nic společného s vypočítavou prohnaností, s bezcitností chladných srdcí, s okázalou, ale prázdnou krásou. Náš Pán si váží radosti mladého srdce, prostého kroku, upřímného hlasu, čistých očí, sluchu pozorného k jeho slovům lásky. Tak kraluje v duši”[6]. Kdo přijímá Ježíše s pokorou a prostotou, je pak schopen vzít ho všude s sebou.

Pablo M. Edo

[1] Papež František, *Homilie*, Květná neděle 2017.

[2] Benedikt XVI., *Ježíš Nazaretský II*, LEV, Città del Vaticano 2011, s. 13.

[3] Svatý Beda Ctihodný, *Catena Aurea*.

[4] Benedikt XVI., *Ježíš Nazaretský II*, LEV, Città del Vaticano 2011, s. 21.

[5] Svatý Josemaría, *Jít s Kristem*, n. 77.

[6] *Tamtéž*, n. 181.

Pablo Edo

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
komentar-k-evangeliu-kvetna-nedele/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/komentar-k-evangeliu-kvetna-nedele/)
(08.08.2025)